

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 192/2026-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditřa a Rastislava Kařřáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Národné divadlo Kořice**, Hlavná 32/58, Kořice, IČO 31 299 512, zastúpeného WERNER & Co. s.r.o., Źltá 2/F, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Kořiciach č. k. 2Co/97/2025-347 z 27. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že žalobca (obchodná spoločnosť) sa žalobou podanou na vtedajšom Okresnom súde Kořice I (neskôr Mestský súd Kořice) domáhal vydania bezdôvodného obohatenia od sťažovateľa ako žalovaného z titulu použitia fotografických diel bez právneho dôvodu. Spornými medzi stranami sporu bola (i) aktívna vecná legitimácia žalobcu vzhľadom na to, že nie je autorom fotografií, (ii) vznik a rozsah bezdôvodného obohatenia sťažovateľa a (iii) výška bezdôvodného obohatenia.
3. Sťažovateľ vzniesol v konaní opakovane námietku absencie aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, ktorú žalobca nevyvrátil, keďže v konaní nepredložil zmluvu o spolupráci medzi ním a autorom fotografií v písomnej forme, a to z dôvodu nepreukázaného nesúhlasu druhej zmluvnej strany, teda autora fotografií, ktorý je súčasne konateľom a spoločníkom žalobcu.

4. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 25C/19/2021-301 z 27. februára 2025 žalobu zamietol z dôvodu chýbajúcej, resp. nepreukázanej aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, ktorému sa v priebehu konania nepodarilo osvedčiť existenciu právneho vzťahu medzi stranami sporu, a teda že sťažovateľ sa bezdôvodne obohatil. Proti predmetnému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie.

5. Uznesením krajského súdu č. k. 2Co/97/2025-347 z 27. novembra 2025 bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vec vrátená mestskému súdu na ďalšie konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ považuje uznesenie krajského súdu za nedostatočne odôvodnené, arbitrárne a nedôvodne zvýhodňujúce žalobcu na úkor sťažovateľa, čím bola porušená zásada rovnosti sporových strán.

7. V danej veci je podľa sťažovateľa podstatné, že žalobca bol na každé pojednávanie riadne predvolaný, týchto pojednávaní sa aj zúčastňoval (s výnimkou jedného pojednávania), čím mu zo strany súdu bola vytvorená možnosť predostrieť svoje stanovisko ku skutkovej, ako aj k právnej stránke veci, reagovať na námietky sťažovateľa, a tak plnohodnotne realizovať obsah jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie. Okolnosti, že žalobca bol počas súdneho konania pasívny, nereagoval na výzvy súdu, druhý z konateľov a navyše samotný autor sporných fotografií sa nezúčastňoval pojednávaní a odmietol udeliť súhlas s predložením zmluvy uzavretej medzi ním a žalobcom preukazujúcej aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu, počas priebehu konania menil skutkové verzie relevantné pre posúdenie veci, odmietal objasniť podstatné skutkové okolnosti, boli správne vyhodnotené mestským súdom na jeho ťarchu (neunesenie dôkazného bremena vedúce k jeho procesnému neúspechu). Krajský súd tieto okolnosti vo svojom kasačnom rozhodnutí tendenčným spôsobom prehliadol a celkovú procesnú situáciu nehodnotil neutrálne, ale na ťarchu sťažovateľa. Nič v konaní nebránilo žalobcovi v tom, aby sa obaja jeho konatelia (či už naraz, alebo postupne) dostavili na súdne pojednávanie a k veci sa vyjadrili.

8. Krajský súd svojím postupom prekročil rámec zákonnosti (absencia dôvodov kasačného pôsobenia krajského súdu proti mestskému súdu), ktorá dosahuje ústavnoprávnu relevanciu. Kasácia rozsudku súdu prvej inštancie len z dôvodu nevypočutia konateľov žalobcu je tak zjavným zvýhodnením žalobcu na úkor sťažovateľa, ktorý si riadne plnil svoje procesné povinnosti.

9. Záver krajského súdu o uložení povinnosti súdu prvej inštancie preskúmať existenciu ústne uzavretej zmluvy s osobou, ktorá je povinná zmluvy zverejňovať, je zjavne arbitrárny. Zmätočný je aj skutkový záver, že sťažovateľ si vyhotovenie fotografií objednal a následne ich prevzal bez toho, aby za ne zaplatil dohodnutú odmenu, čo v konaní nebolo sporné. Zo súdneho spisu, naopak, vyplýva, že bolo od počiatku sporné uzatvorenie dohody o odmene medzi stranami sporu.

10. Napriek tomu, že súdne konanie trvá už od roku 2021 (t. j. šesť rokov), bude súd prvej inštancie povinný na základe pokynu odvolacieho súdu vykonávať ďalšie dokazovanie v podobe výsluchu konateľov (pričom samotný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa v súdnom konaní ešte vôbec neriešil). Keďže nemá možnosť pokyn odvolacieho súdu nerešpektovať, je podľa

mienky sťažovateľa nevyhnutný zásah ústavného súdu, ktorý môže predísť ústavnoprávnemu prieskumu právoplatného skončenia konania v budúcnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie rovnosti strán (čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením krajského súdu, ktorým bol zrušený zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie v konaní o zaplatenie 40 000 eur s príslušenstvom. Sťažovateľ ako žalovaný je toho názoru, že odvolací súd zasiahol do jeho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ako aj práva na rovnosť v konaní, keď prisvedčil odvolacím námietkam žalobcu o nevykonaní dôkazu – výsluchu konateľov žalobcu na preukázanie aktívnej vecnej legitímácie, pričom svoje rozhodnutie (na rozdiel od súdu prvej inštancie) konformným spôsobom neodôvodnil.

12. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Podstata a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). Rovnako by opačný záver znamenal popretie významu podústavného práva pri ochrane základných práv.

13. Ústavný súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na vlastnú judikatúru, podľa ktorej v konaniach o ústavných sťažnostiach ústavný súd zásadne preskúmava právoplatné rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej skončilo (IV. ÚS 361/2010, III. ÚS 129/2022). Základné práva na súdnu ochranu sú v zásade „výsledkové“, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok. Skutočnosť, či napadnuté konanie vykazuje znaky spravodlivého procesu, závisí od celého konania a konečného rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. Ústavný súd tiež opakovane konštatoval (napr. II. ÚS 398/08, II. ÚS 439/2015, II. ÚS 6/2018, III. ÚS 449/2018, I. ÚS 443/2019), že v zásade nepreskúmava zrušovacie rozhodnutia súdov, pretože konanie vo veci samej pokračuje ďalej. Ústavný súd kasačné rozhodnutia vyvolávajúce stav právoplatne neskončeného konania okrem výnimočných prípadov nezrušuje (IV. ÚS 313/2022).

15. Sťažovateľ je toho názoru, že vyčerpal všetky opravné prostriedky pred podaním ústavnej sťažnosti. Tiež poukazuje na judikatúru ústavného súdu, v zmysle ktorej k zrušeniu kasačného rozhodnutia ústavný súd síce pristupuje z výnimočných dôvodov spočívajúcich buď v závažných pochybeniach súdov blížiacich sa k zmätočnosti, alebo z dôvodov, že kasačné rozhodnutie vytvorilo vo veci pevný hmotnoprávny základ rozhodovania pre sudy nižších stupňov, čo je práve prípad

sťažovateľa. V dôsledku neprípustnosti dovolania proti zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu je jeho jedinou možnosťou domáhať sa ochrany svojich práv na základe ústavnej sťažnosti.

16. Vychádzajúc z povahy kasačného rozhodnutia a už uvedených východísk, ústavný súd sa zamerlal na posúdenie jeho ústavnej udržateľnosti najmä z hľadiska, či sťažovateľ bude môcť v ďalšom konaní účinne predniesť svoje výhrady a námietky.

17. Ústavný súd (ako už bolo uvedené) sa zaoberá až výsledkovou spravodlivosťou, a to s výnimkami, ktoré sú odôvodnené len naozaj výnimočnými okolnosťami prípadu, keďže nemôže predbiehať právomoc všeobecných súdov a vstupovať do ich konania. V danom prípade nie je žiaden dôvod, ktorý by vyvolával potrebu revidovať eventuálne vady konania predchádzajúceho meritórnemu rozhodnutiu (a, samozrejme, aj vady tohto rozhodnutia) v predstihu a nad rámec legálne podloženej oponentúry, ktorú je možné uplatniť v následnom odvolacom konaní (ak k nemu dôjde) a v procesnej postupnosti potom v dovolacom konaní na základe dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 a § 421 Civilného sporového poriadku (obsah odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu taký výnimočný dôvod nezakladá). Relevantným dôvodom aktuálne (v danom procesnom štádiu) súvisiacim s ochranou základných práv by mohla byť dĺžka konania, prietahový aspekt však v jeho vyjadrení z pohľadu sťažovateľom označených referenčných ustanovení v ústavnej sťažnosti uplatnený nebol.

18. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť odmieta pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v oboch alternatívach textácie naostatok označeného ustanovenia, keďže aktuálne bude ochranu základným právam sťažovateľa poskytovať súd prvej inštancie, proti ktorého rozhodnutiu bude mať sťažovateľ možnosť (ak to bude považovať za potrebné) uplatniť zákonné prostriedky na ochranu svojich práv vrátane tých, ktoré sú pokryté základnými právami a slobodami, teda primárne riadne a mimoriadne opravné prostriedky podľa Civilného sporového poriadku.

19. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2026

Libor Duľa
predseda senátu